

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 19/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, IČO 51 163 730, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Holič, proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 4 C 5/2009-412 z 3. marca 2020, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 66/2020-448 z 26. novembra 2020, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 222/2021 z 30. augusta 2022 a im predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. decembra 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie veci a práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia sa súčasne domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutia zrušiť, prikázať Okresnému súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“), aby konal bez zbytočných prietahov, priznať im primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali na okresnom súde proti žalovaným (BENTRA, s. r. o., a KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group) žalobu

o ochranu osobnosti a finančné zadost'učinenie z titulu nemajetkovej ujmy a zaplataenie náhrady škody, ktorá vznikla z dôvodu smrti ich syna počas dopravnej nehody zapríčinennej zamestnancom žalovaného v 1. rade počas pracovnej cesty.

3. Okresný súd čiastočným rozsudkom č. k. 4 C 5/2009-412 z 3. marca 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu proti žalovanému v 2. rade z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 10Co 66/2020 z 26. novembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

4. Dovolanie s'ťažovateľov podané z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 222/2021 z 30. augusta 2022 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) zamietnuté ako nedôvodné.

II.

Argumentácia s'ťažovateľov

5. S'ťažovatelia uviedli, že v trestnom konaní bolo ustálené, že vodič [REDACTED], ktorý dopravnú nehodu spôsobil, bol zamestnancom žalovaného v 1. rade, a bolo vylúčené zavinenie iného účastníka dopravnej nehody, a preto nemožno súhlasiť s tým, že premlčacia lehota proti vodičovi [REDACTED] plynula od druhého dňa po dopravnej nehode. Plnenie bolo realizované na základe zmluvy prevádzkovateľa motorového vozidla a súčasne zamestnávateľa škodcu, čo vyplýva z právoplatného rozhodnutia o vine. Vodič spôsobil fatálny následok, ktorý zakladal nárok na náhradu majetkovej aj nemajetkovej škody. Škodu likvidovala poisťovňa poisťujúca zodpovednosť zamestnávateľa po ustálení a právoplatnom určení, že škodcom bol jeho zamestnanec. Uplatnený nárok s'ťažovateľov v trestnom konaní prerušil plynutie premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť až druhým dňom právoplatnosti trestného rozsudku (č. k. 6 T 88/2007 z 31. marca 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 10. mája 2008).

6. Po tom, ako sa žalovaným stala aj KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, táto plnila majetkovú škodu, avšak neuplatnila bezodkladne a bez zbytočných prietahov námietku premlčania, ale snažila sa dosiahnuť zamietnutie žaloby z iných dôvodov.

7. Sudca okresného súdu JUDr. Michálek otvoril pojednávanie a vypočul si námietku premlčania prednesenú právny zástupcom žalovaného v 2. rade z externej advokátskej kancelárie, ktorá prevzala zastupovanie napriek tomu, že právnik – zamestnanec žalovaného v 2. rade námietku premlčania odmietol vzniesť. S'ťažovatelia sú presvedčení, že právnici žalovaného v 2. rade (zamestnanci) neboli presvedčení, že k premlčaniu vôbec došlo. S'ťažovatelia trvajú na tom, že uplatnením námietky právnikom – externistom a hlavne jej prijatie súdom je porušením ich ľudských práv a základných slobôd. K námietke premlčania právny zástupca s'ťažovateľov oznámil, že v trestnom konaní bol nárok na náhradu škody uplatnený, preto počas trestného stíhania a súdneho konania premlčacia lehota neplynula – spočívala. Podľa právoplatného trestného rozsudku boli poškodení (s'ťažovatelia) odkázaní s nárokom na náhradu na občianskoprávne konanie, čo sa aj stalo.

8. Po vznesení námietky premlčania vo forme, ako je zverejnená na pojednávaní konanom 10. januára 2017, táto už z pohľadu čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny stratila procesný aj materiálny zmysel. Ak konajúce sudy vznesenú námietku premlčania prijali, hoci bola v rozpore s dobrými mravmi v zmysle Občianskeho zákonníka, porušili tak právomoc vyplývajúcu z čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny. Námietka vznesená po uplynutí takého dlhého času nemohla byť z pohľadu zásady práva na spravodlivý proces prijatá a akceptovaná, lebo jej uplatnenie prekrylo špekulatívne vedenú procesnú obranu na úkor trov sťažovateľov.

9. Sťažovatelia zastávajú názor, že argumentácia súdu v odôvodnení rozhodnutia je nekoherentná, nepresvedčivá a prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami. Ak dôjde k rozšíreniu škody po tom, ako bolo vyčíslené sťaženie spoločenského uplatnenia (trvalé následky) alebo suma a výška nemajetkovej ujmy uplatnenej v peniazoch, nemožno podľa sťažovateľov uvažovať o tom, že premlčacia lehota začala plynúť deň po nehode. Lehota má svoj materiálny zmysel iba vtedy, ak škoda bola vyčíslená. Trvalé následky nemožno uplatniť na druhý deň po udalosti a tvrdenie, že nemajetkovú ujmu a vyčíslenie v peniazoch treba uplatniť na druhý deň po vzniku udalosti, je v rozpore s právom podľa čl. 13 ods. 4 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Všetci označení porušovatelia sa zásadným spôsobom vzdali právomoci vyplývajúcej z čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny, konali a rozhodovali nespravodlivo a dopustili sa porušenia označených práv a základných slobôd sťažovateľov.

11. V konaniach všeobecných súdov došlo podľa sťažovateľov tiež k porušeniu práva na konanie pred nezávislým a nestranným súdom. Zásadným a bezprecedentným spôsobom došlo k porušeniu ich práva na prejednanie veci v primeranej lehote a následne k vyhláseniu a odôvodneniu nezákonného rozhodnutia. Podľa sťažovateľov námietku zaujatosti nebolo potrebné vznášať, pretože zaujatosť a porušenie zásady nestrannosti a nezávislosti bolo zistiteľné po odročení pojednávania z dôvodu verejného vyhlásenia rozsudku 7. februára 2017. Zaujatosť sudcu bola zrejmá aj preto, lebo vyhlásil čiastočný rozsudok a zamietnutie žaloby proti žalovanému v 2. rade, ktoré nemal pripravené.

12. Odstraňovanie nedostatkov a nejednoznačného vymedzenia uplatňovaných nárokov, ale aj ustálenie účastníkov na strane žalovaných po deviatich rokoch od podania žaloby podľa názoru sťažovateľov svedčí o nesústredenosti a neefektívnom postupe okresného súdu, ktorý zmenou sudcu prispel k vzniku zbytočných prietáhov v konaní. Sťažovatelia tiež uviedli, že zákonné prerušenie konania v čase od 16. júla 2010 do 7. októbra 2010, ako aj v období od 29. marca 2012 až do 24. septembra 2014 nie sú zbytočným prietahom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu v konaní o ochranu osobnosti a finančné zadostučinenie z titulu nemajetkovej ujmy a o náhradu škody, v ktorom sťažovatelia vystupujú v procesnom postavení žalobcov a svoj nárok odôvodňujú ujmou, ktorá vznikla smrťou ich syna

v dôsledku dopravnej nehody. Sťažovatelia súčasne namietajú prietahy v dotknutom súdnom konaní.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu:

14. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

15. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovatelia využili, a ich odvolacími námietkami sa zaoberal krajský súd ako súd odvolací. Proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovatelia tiež uplatnili, a ich námietkami sa meritórne zaoberal najvyšší súd ako súd dovolací.

16. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľov uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu:

17. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

18. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

19. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a v) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až u) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

20. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

21. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

22. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 255/2021), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu.

23. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom. Sťažovatelia v odôvodnení ústavnej sťažnosti bez rozlíšenia medzi namietaním nesprávnosti jednotlivých napadnutých rozhodnutí uvádzajú argumentáciu, ktorá je nesystematická a osobitne vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu neurčitá, spochybňujúca predovšetkým právne posúdenie námietky premlčania uplatnenej v rozpore s dobrými mravmi a oneskorene. Sťažovatelia však v podstate vyjadrujú len svoj nesúhlas s procesným postupom všeobecných súdov konajúcich v ich právnej veci a s ich nesprávnymi a nezákonnými rozhodnutiami, avšak nenamietajú žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali neústavnosť namietaného rozsudku najvyššieho súdu (teda ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako ústavne relevantné). Sťažovatelia v odôvodnení sťažnosti vôbec nekonkretizujú, v čom spočíva pochybenie najvyššieho súdu pri preskúmaní nimi uplatnených dovolacích dôvodov [§ 420 písm. e) a f) CSP], na základe ktorých bolo ich dovolanie meritórne posúdené a ako nedôvodné zamietnuté.

24. Rozsah nedostatkov odôvodnenia ústavnej sťažnosti je taký, že ústavný súd nemal priestor na to, aby svojím zásahom (či už vo forme výzvy na doplnenie ústavnej sťažnosti, alebo vlastnou aktivitou) tieto nedostatky odstránil. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa týkalo najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (nedostatočného odôvodnenia), teda podstaty ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľov nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019).

25. Ústavný súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že označené nedostatky zákonom ustanovených náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, úlohou ústavného súdu nemôže byť abstrahovať či hľadať ústavne relevantnú argumentáciu sťažovateľov v ústavnej sťažnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

26. Ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby za navrhovateľa vyhľadával konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1

zákona o ústavnom súde majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 zákona o ústavnom súde rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný.

27. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, a to najmä relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

28. Ako *obiter dictum* ústavný súd uvádza, že z pripojeného rozsudku najvyššieho súdu zistil, že právny názor najvyššieho súdu o nedôvodnosti dovolania je zdôvodnený presvedčivo a vyčerpávajúcim spôsobom. Vo vzťahu k sťažovateľmi uplatnenému dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP (rozhodoval vylúčený sudca, pozn.) najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že sťažovatelia neuplatnili proti zákonnému sudcovi námietku zaujatosti v zákonnej lehote napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu, a následne, poukazujúc na judikatúru dovolacieho súdu, konštatoval, že nimi uvádzané dôvody nespĺňajú žiadne z kritérií zaujatosti sudcu v zmysle § 49 CSP, pretože vyjadrujú len nesúhlas sťažovateľov s jeho procesným postupom. Sťažovateľmi namietanú procesnú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd nezistil, poukazujúc predovšetkým na konkrétny procesný postup krajského súdu, ktorý nebol v rozpore s princípmi ústnosti, priamosti či verejnosti súdneho konania. Najvyšší súd ako *obiter dictum* (napriek neuplatneniu dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia v zmysle § 421 CSP) doplnil, že žiadne vymedzenie relevantnej právnej otázky v dovolaní sťažovateľov nenašiel. Ústavný súd preto konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu, ktorý by nemal oporu v procesnom kódexe, ktorý bol najvyšší súd povinný na daný prípad aplikovať. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti. Vzhľadom na uvedené ani v prípade, ak by aj ústavná sťažnosť sťažovateľov v tejto časti spĺňala všetky zákonom ustanovené náležitosti, neprinieslo by to pre nich vecne iný výsledok, pokiaľ by neprezentovali inú, ústavne relevantnú argumentáciu.

III.3. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru):

29. Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

30. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že postup okresného súdu v namietanom konaní bol opakovane predmetom ústavného prieskumu. Obdobie od podania žaloby sťažovateľov do 4. júla 2017 bolo posudzované ústavným súdom v náleze č. k. III. ÚS 197/2017-30 zo 4. júla 2017, v ktorom bolo konštatované porušení ich práva na prejedanie veci bez zbytočných

prieťahov. Obdobie postupu okresného súdu po právoplatnosti predmetného nálezu až do júla 2021 bolo predmetom ústavného prieskumu v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 335/2021, v ktorom bola ústavná sťažnosť sťažovateľov vyhodnotená ako zjavne neopodstatnená, a preto odmietnutá uznesením č. k. I. ÚS 335/2021-17 z 24. augusta 2021.

31. Z obsahu aktuálnej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v čase jej podania (13. decembra 2022, pozn.) žiadny zo všeobecných súdov, ktoré sťažovatelia v ústavnej sťažnosti označili ako porušiteľa svojich práv, už nemohol vykonávať žiadne úkony, a tak spôsobovať v namietanom konaní prieťahy, resp. predlžovať stav ich právnej neistoty. Krajský súd vo veci rozhodol potvrdzujúcim rozsudkom, ktorý bol 21. júna 2021 doručený sťažovateľom (ich právnomu zástupcovi), teda namietané konanie sa stalo právoplatne skončeným a ich právna istota bola nastolená. Zamietajúci rozsudok najvyššieho súdu vydaný v dovolacom konaní bol sťažovateľom doručený 10. októbra 2022, teda dva mesiace pred podaním ústavnej sťažnosti.

32. Pokiaľ ide o postup okresného súdu po vrátení spisu po dovolacom konaní (29. septembra 2022, pozn.), ústavný súd dodáva, že rozsudkom najvyššieho súdu nebola žalovanému v 2. rade priznaná náhrada trov dovolacieho konania a konanie vo vzťahu k žalovanému v 1. rade je z dôvodu vyhláseného konkurzu *ex lege* prerušené, teda ani v uvedenom období nemožno v postupe okresného súdu v žiadnom prípade uvažovať o nečinnosti či neefektívnom postupe.

33. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu